

havde været i en Sygekasse, saavidt jeg er indrer i 3 Aar, og han sit denne Betaling udbetalt, men desuagtet maatte ty til det offentlige Fattigvæsen, skulde den Hjælp, han endda sit, ikke beregnes ham som Fattighjælp; med andre Ord, han skulde derved ikke tabe sine borgerlige og politiske Rettigheder. Jeg spørger dog — jeg overlader til Thinget at afgjøre, hvem der har Ret — om man ikke ved det Forslag viste, at Lovgivningsmagten har Ret til at gribe ind og sige til Kommunerne: Under de og de Forhold kan Fattighjælp af det Offentlige ikke have Indflydelse paa den Vedkommendes borgerlige og politiske Rettigheder. Vi vare flere Gange gaaet ind paa den samme Vej, og det er fuldstændig rigtig, hvad det ærede Medlem paa den anden Side (Holch) udtalte, at Loven af 1856, sammenholdt med Kommunalloven jo egentlig er en Omgaaelse af Grundloven, for saa vidt har den høit ærede Minister Ret. Jeg skal ikke tvistes med ham derom, men overlade Afgjørelsen til Thinget. Jeg skal indrømme, at Ministeren har Ret i, at de Udtalelser, der falder fra det påværende Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds overfor Dr. Winters Forslag, gik ud paa det Samme, som Ministerens Udtalelser i Sjør og i Dag. Den Opriisning skylder jeg, men ved det Forslag, jeg her har nævnt, har jeg saavel som den høit ærede Minister anerkendt, at Lovgivningen har Ret til at gribe ind og sige til Kommunerne: I visse Tilfælde skulle I eftergive den Hjælp den Trængende har faaet af det offentlige Fattigvæsen. Kun det har jeg sagt i Sjør.

Judenrigsministeren (Singerslev):

Jeg kan ikke erkjende Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem har sagt. Det ærede Medlem udtalte sig i Sjør, da vi behandlede Forslaget om Understøttelseskasser og tvungen Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, saaledes: Da hævdede Ministeren nemlig selv gennem Vædringsforslag, at Lovgivningen kunde bestemme, naar Fattigunderstøttelse kunde eftergives — „Eftergivelse“ gaar selvfølgelig kun paa tidligere ydet „Fattigunderstøttelse“, thi andet kan Eftergivelse ikke gaa paa. — Det forekommer mig dog, at vi maa være enige om dette, og netop det har jeg udtalt Aaret i Forveien. Jeg har selv for et Øieblik siden sagt, at de Bestemmelser i Forslagene fra 1874 og 75, som gaar ud paa, at Kommuneskassen under visse Vilkaar, skulde yde Vedkommende Hjælp til Selvbhjalp, havde jeg ikke foreslaaet udstemt af vedkommende Forslag. Jeg har altsaa til en vis Grad sluttet mig dertil, uden nærmere at

motivere min Stilling. Deraf følger, at jeg ikke er i Inkonsekvens med mit tidligere indtagne Standpunkt. Hvis det ærede Medlem havde stillet Sagen noget anderledes i Sjør, skulde jeg ikke have sagt Noget derimod. Naar det ærede Medlem siger bestemt paa „Eftergivelse“, saa hævder jeg, at Eftergivelse vedrører tidligere ydet Fattighjælp, og det har jeg ikke udtalt mig om. Det ærede Medlem har jo iøvrigt til en vis Grad Ret i, at ved Hjælp af de Fattiges Kasse kan man omgaa de nugældende Bestemmelser, det negtes ikke, der kan være noget Inkonsekvent i, at Kommunalloven tilsteder Vedkommende at give Hjælp til de Fattiges Kasse; men jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, at Lovgivningsmagten om selve de Fattiges Kasse indeholder et bestemt Syn for, at den skal holdes adskilt fra Kommunens Fattigvæsen, idet det ikke er tilstedet Bestyrelsen for de Fattiges Kasse at yde Hjælp til Nogen, som er under det offentlige Fattigvæsen; der er bestemt fastholdt Forskel mellem Hjælp af Kommunen og Hjælp af de Fattiges Kasse og andre frivillig dannede Kasser. — Til det ærede Medlem for Bræsto Amts 3die Valgfreds (Leth) skal jeg blot bemærke, at jeg ikke har sagt Noget om eller ment Noget om eller sigtet til, at det skulde være overladt Kommunerne eller Kommunalbestyrelserne efter Førgodtbeholdende og Vilkaarlighed at eftergive Fattighjælp. Det har jeg ikke sagt eller hentydet til, og det bør ikke antages at ville ske, men jeg siger, det er ved den påværende Lovgivning en Ret for Kommunalbestyrelsen at eftergive Fattighjælp ved fri Beslutning, de have i den Henseende frie Hænder, de staa frit i dette Spørgsmaal, men at sigte dem for at gøre det vilkaarligt eller partiisk, kunde ikke falde mig ind. Det er overladt Kommunerne frit at tage Beslutning i saa Henseende; om det ærede Medlem vil have dette forandret er et Spørgsmaal for sig. — Det, at det er overladt Kommunerne frit at beslutte, det stemmer fuldstændig med den Stilling, som efter vor Lovgivning er givet Kommunerne til Fattigvæsenet. — At de Vedkommende, der nyde Fattighjælp, have Ret og Krav paa at nyde Fattighjælp, kan der efter vor Grundlov ikke være mindste Tvivl om, det staa tydeligt nok i § 84: „Den, der ikke selv kan ernære sig eller Sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen Anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det Offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabehde.“ Nu har Lovgivningsmagten stadig indrettet det saaledes, at det er Kommunen, og udelukkende Kommunen, som har at yde denne Hjælp, bestofte og bevilge den, naturligvis